

считаше за свой роднина, като внукъ на пралеля му — сливенка, е билъ обѣсенъ въ Търново при влизането на руситѣ тамъ (1877 г.)¹⁾. Другъ сливенски главатаръ, войвода на тукашнитѣ войници, е билъ нѣкой си Кара Мазинъ, вродий. По думитѣ на Дѣдо Нойко, той е билъ извънредно снаженъ и юначенъ мжжъ. Отъ сливенскитѣ турски войски, само той е участвувалъ съ своитѣ войници при опита да се потуши сръбското въстание. Той дѣйствително е отишелъ въ Сърбия, но не е участвувалъ въ сражение. Неочакваното му завръщане въ Сливенъ се обяснява съ нѣкакви „интриги на Австрия и заканителенъ походъ на Али Паша Янински“. Причинитѣ вѣроятно сж били други, защото сливенци, като помагачи на сърбитѣ въ въстанието на Кара Георги, е имало не малко. На всѣки случай, походътъ на тоя сливенски войвода ни отнася между годинитѣ 1804 и 1816 (голѣмата рѣзня при Нишъ).

До колко войниклъкътъ, па и други клонове отъ старобългарското държавничество, оставиха слѣди въ турската военно-административна терминология, се види не само отъ имената „войникъ“ „бащина“ и т. н., но и отъ термина войвода. Послѣдниятъ се прилагаше не само за главатаря на войницитѣ, за сждията на земитѣ имъ (бащини), но даже и за военно-административни и сждебни турски длѣжности въ градове или цѣли области. Войводи се наричаха пашитѣ не само на Търново, Видинъ и т. н., но и на градове, които турцитѣ не завариха като владѣни отъ българи: Солунъ, Галата въ Ц-дъ, Атина и даже чисто турски центрове въ М. Азия. Това начало се дължи до нѣдѣ и на факта, че особно въ България, първитѣ управители на падналитѣ подъ турцитѣ градове бѣха българи и се наричаха войводи (било каго бивши болери или отличивши се войнишки главатарии). Кои сж били първитѣ войводи на войнишкия Сливенъ — не се знае. Съ затриването имъ

¹⁾ Не по-малко е интересна одисеята на Джовановия баща, който въ Сливенъ е билъ единъ отъ завѣрситѣ (за въстание сръщу турцитѣ въ 1821 г.) и като интеллигентенъ е билъ избранъ отъ одеската хетерия (революционенъ комитетъ) за апостолъ въ Търново. Революционната си агитация тамъ е прикривалъ като мѣстенъ учителъ, а слѣдъ потушаването на завѣрата, се установява въ Търново, дѣто се и задомява.